

У хатинці в лісі дівчинка чекає на прихід чудовиська. Вона присідає, ховається як може, намагаючись зробитися маленькою і нечутною. Вона це добре вміє. Бо без цього ніяк. Коли приходить чудовисько, жодна жива душа не захоче, щоб її помітили. Не захоче, щоб її знайшли.

«Ми їдемо в особливе місце, — нещодавно сказала дівчинці мама. — До лісу».

«Зачарованого лісу, — відповіла дівчинка. — Житимемо в замку, і всі наші бажання здійсняться».

«Саме так, — кивнула мама й міцно притиснула доньку до себе. — Тепер усе буде добре».

Двері відчиняються.

Чудовисько тут.

Мені ніколи не подобалося безгоміння, у яке сніг занурює світ, поглинаючи всі звуки й творячи ілюзію застигlosti. У цей час я не можу позбутися відчуття, ніби тиша сповнена очікування. І ніби хтось спостерігає за мною.

Автівка бридко скрегоче на вузькій дорозі, яку обабіч обступили тсуги, зелені крони яких сховані під сніговими шапками. Де-не-де поміж ними прозирають чіпкі голі гілки буків і цукрових кленів. Коннорова родина володіє цими угіддями — аж до вершини гори.

— Тепер уже недалеко, — каже Коннор утретє відтоді, як ми покинули маленьке містечко біля підніжжя гори. — Як виїдемо з Датури, лишиться якихось хвилин двадцять, навіть за поганої погоди.

— Знаєш, «датура» — це латинська назва дурману. Квітки, — ліниво зауважую я. — Вона ще відома як дияволів бур'ян. Вікторіанці казали, що дурман наводить ману.

Коннор кидає на мене погляд, який я вже добре знаю, — напівзадоволений, напівспантеличений.

Мені завжди подобалося розумітися на назвах речей. Це найцікавіше після знання про сенс власного імені.

Я знову бгаю в руках шалик, мов дешеvu ганчірку. Його подарував мені Коннор, а отже, річ точно не дешева. Іноді я розважаюся, намагаючись вгадати, скільки

щось коштує, потім подвоюю цю суму й зрештою дивлюся справжню ціну. Зазвичай виходить, що все одно занижую її. Червоний шалик із суміші кашеміру та вовни — 490 доларів. Згортаю його в клубочок на колінах.

— Вони тебе люблять, — каже Коннор, зауваживши мій вираз обличчя. Цей хлопець звик до того, що його люблять, — я зрозуміла це, щойно вперше його побачила. «На його серці немає шрамів», — подумала тоді, хоча пізніше збагнула, що помилялася.

— Мені вистачить і неохочого схвалення, — кажу, усміхаючись, щоб приховати хвилювання.

На моему пальці виблискує каблучка з діамантом, який коштує стільки, скільки стало б на перший внесок за гарненький будинок. Однак я досі так і не познайомилася ні з ким із сім'ї свого нареченого, крім його сестри Алексіс, яка два місяці тому приїздила в місто менш ніж на добу й під час знайомства сховалася за пластиковою маскою ввічливості. На той момент ми з Коннором були разом лише три місяці, тобто не минуло й пів року, а вже заручені — я би хвилювалася, якби Коннорова родина не була налаштована до мене скептично.

Дідько, та я й сама налаштована скептично.

— На кого ти точно маєш справити враження, то це на бабусю Луїз, — провадить Коннор. У його голосі чутно хвилювання, а пальці неритмічно барабаняють по керму. — Місис Далтон для тебе, звісно. Бізнесом керує дідусь, а от родинними справами заправляє бабуся. Якщо сподобаєшся їй, тебе приймуть.

— А якщо ні?

— О, тоді ми просто затягнемо тебе на вершину гори й принесемо в жертву, — запевняє Коннор незворушно, і я закрочую очі. — Не хвилюйся, Тео. Ти їй сподобаєшся.

Мое серце сильно вдаряється об грудну клітку, і мене нудить від незрозумілого відчуття — чи то страху, чи то надії. Мені потрібно, щоб Коннорова сім'я мене полюбила, тому що я потребую Коннора. Ніжних дотиків його рук і запаху його шкіри. Зараз мені здається неможливим, що ще рік тому я не знала про існування цього чоловіка.

Коннорові не потрібно було перейматися тим, щоб справити враження на мою сім'ю: у мене її немає. Я сказала йому, що мої батьки померли. Те саме, що кажу всім.

Можливо, так воно і є.

— Єдине, про що тобі варто хвилюватися... — починає Коннор і враз вибухає лайкою, коли з-за дерева на дорогу вискакує темна фігура. Коннор інстинктивно тисне на гальма й викручує кермо, намагаючись її оминати. Колеса відриваються від землі, й автівка смикається вбік, якийсь час страшно ковзаючи, перш ніж зі скреготом зупинитися за пів метра від того, у кого ми ледь не врізалися. Олень.

Його роги розгалужуються на десятки довгих відростків. Над боками, що швидко надимаються, клубочиться пара. Звір стоїть на широко розставлених ногах, опутивши голову, і якусь мить мені здається, що зараз він спробує з розгону протаранити наш «джип», а відтак бачу яскраво-багряне обрамлення навколо його ніздрів. Кров скрапає на сніг. Чорне деревко стріли із червоно-жовтим оперенням стирчить із рани.

Раптом перед очима зринає Коннорова долоня. Сполотнівши, я вчепилася в ручку дверцят. З кожним натужним видихом звіра навколо нього клубочиться все більше пари, а каламутні очі дивляться в нікуди.

— Тео. Ти як? — запитує Коннор.

Олень тихо й уривчасто стогне. Відтак заточується — спочатку підкошуються передні ноги, потім задні. Я відстібаю пасок безпеки.

— Тео! — знову кличе Коннор.

— Я в порядку, — кажу. Відчиняю дверцята, виходжу. Коннор зі сповільненою реакцією людини, якій ніколи не доводилося бути обережною, хапає мене за рукав, але не втримує. Він лише намацує свій пасок безпеки, тоді як я вже обходжу «джип», наближаючись до оленя. Очі сердеги заплющені. Боки майже не надимаються. Можливо, уже взагалі не рухаються. З рани звільна дзюркотить кров.

У мою тілі розквітає якесь дивне відчуття. Скручує живіт, по хребту немов пробігає електричний струм. Потреба втекти. Потреба побачити. Поліровані гілки оленячих рогів завдовжки з мою руку.

— Тео, обережно, — каже Коннор, і на звук його голосу олень розплющує очі.

Звір тягнеться вгору, спинається на ноги із жаским ревінням, роги красуються над головою. Я задкую. Послизаюся на снігу й гепаюся горілиць, дивлячись на блискучу закривавлену оленячу морду. Коннор кричить.

Олень стрибає, біжить хилитаючись, залишаючи по собі криваві сліди. Далеко не втече, але я всім серцем бажаю, щоб утік. «Не зупиняйся, — думаю, відчуваючи спорідненість із ним. — Сховайся від них».

Коннор піднімає мене й ставить на ноги, обтрушує сніг із моєї фліски, водночас перевіряючи, чи я ціла. Відкидаю його руки. Серце калатає. Не зводжу очей з оленя, який зникає поміж дерев.

І навіть коли я більше його не бачу, перед очима стоять гіллясті роги. Бризки червоного на сліпучо-білому

снігу. Живіт знову скручує, а разом з'являється дивне відчуття, немов відлуння напівутраченого спогаду.

— Тео, я спитав, чи з тобою все гаразд, — каже Коннор, і я зосереджуюся на ньому.

— Я не поранена, — запевняю його, хоча мої кістки не дуже раді таким ударам, та й лікті теж озиваються болем. — У нього з боку стирчала стріла.

— Зараз сезон полювання з луком. Дідусь дозволяє кільком місцевим полювати на наших землях.

Зовсім поруч тричі гучно гавкає пес. Я смикаюся на той звук, але Коннор притримує моє підборіддя пальцем.

— Ти могла загинути, — докоряє він.

Коннор вважає мене нерозсудливою. Його бентежить те, що часом я немов забуваю про власну безпеку. Утім, я й коштую набагато менше за кіло, ніж Коннор Далтон. Тож від кількох забоїв і подряпин великої шкоди не буде.

— Ні, — відповідаю і стискаю його руку. — Але ти маєш рацію: я утнула дурницю.

По снігу до нас суне чоловік у яскраво-помаранчевому жилеті й такій самій шапці-біні, з-під якої випинаються сиві кучері. В одній руці він тримає мисливський лук — складну конструкцію з прицілом і блоками. Поруч із ним біжить великий чорний пес.

— Містере Венсе, — каже Коннор, піднімаючи руку.

Собака нашорошує вуха. Чоловік — містер Венс — пильно дивиться на Коннора, але нічого не каже, підступаючи ближче. Моє серце знову починає калатати. Я кажу собі, що нема чого боятися: Коннор знає цього чоловіка, то не якийсь чужак.

— З вами все гаразд? — зрештою озивається містер Венс. Голос хрипкий, а кінчики пальців пожовкли від

нікотину. Мисливець киває у бік нашої автівки, яка досі стоїть навкіс посеред дороги.

— Ми ледь не зіткнулися з вашою здобиччю, як я тепер розумію, — відповідає Коннор. — Але все гаразд, — він кидає на мене погляд, ніби підтверджуючи свої слова. Вичавлюю із себе ледь помітну усмішку.

— Вибачте. Не думав, що він вибіжить на дорогу, — каже Венс. Поодинокі сніжинки застрягають у його бороді.

Собака стоїть обіч господаря без жодного руху, спостерігаючи за нами. Я змушую себе дивитися на Венса й не стискати кулаки. Скільки себе пам'ятаю, я боюся собак. Можливо, за цим щось криється, якась травма, але, як і більшість подій із мого раннього дитинства, вона прихована за завісою таємниці. «Хороша дівчинка», — кажу собі.

— Їдете до резиденції? — цікавиться містер Венс.

— Саме так. Це — Тео... Теодора Скотт. Моя наречена. Коннор сяє, а Венс рохкає і відтак каже:

— Чув про ваші заручини, — він киває мені, вітаючись: — Деніел Венс. Працюю на їхню сім'ю. Залюбки побалакав би з вами, але... — Він змахує рукою в бік кривавих слідів на снігу.

— Не думаю, що він далеко відійшов, — весело каже Коннор. — Побачимося в Айдлвуді?

— Гадаю, так, — каже містер Венс Коннорові, але дивиться на мене, і мені не подобається вираз його обличчя. Ніби оцінює. Або вже оцінив і не вражений.

Мисливець проминає нас. Собака залишається на місці, утупившись у мене очима, її ніс посмикується. Я повільно стискаю кулаки. Намагаюся не думати про білизну її ікл. А тоді Венс свистить.